

Full diocesà

29 de juliol del 2018

425 anys DE L'ESGLÉSIA DE SOLSO- NA

1593 / 2018

425 anys de l'Església de Solsona

El dia 1 d'agost de l'any 1593 el papa Climent VIII, a petició del rei Felip II, va crear la diòcesi de Solsona. Enguany es compleixen 425 anys d'aquesta efemèride; els actes de celebració tindran lloc el pròxim dia 2 de setembre.

Aquesta celebració constarà d'una missa solemne a les sis de la tarda presidida per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, i concelebrada pel bisbe de Solsona, el bisbe de Vic i el bisbe d'Urgell. Després hi haurà una ballada de sardanes i celebració a la plaça de Palau. Hi sou tots convidats!

El dia abans, 1 de setembre, a les dotze del migdia, el Museu Diocesà i Comarcal inaugurarà l'exposició «Alba: més de 400 anys d'indumentària litúrgica». El museu farà també jornada de portes obertes el mateix diumenge dia 2 de setembre.

A més a més d'aquests actes, des del bisbat de Solsona s'està preparant la producció d'un curt documental (25-30 minuts) per a donar a conèixer com va ser creada la diòcesi, el paper que ha tingut en el context de la història de Catalunya i l'evolució de la societat.

N'anirem informant.

«Prengué els pans, digué l'acció de gràcies i els repartí»

Diumenge XVII durant l'any / Cicle B

Lectura del segon llibre dels Reis

En aquells dies, Amasies, sacerdot de Bet-El, digué a Amós: «Vident, vés-te'n d'aquí. Fuig al país de Judà. Menja-hi el teu pa i fes-hi de profeta, però aquí, a Bet-El, guarda't de tornar-hi a fer de profeta, que això és un santuari del rei, un temple de l'estat.» Amós li respongué: «Jo no sóc profeta, ni he estat mai de cap comunitat de profetes. Jo sóc pastor i sé fer madurar el fruit dels sicòmors, però el mateix Senyor m'ha pres de darrere els ramats i m'ha dit: "Vés a profetitzar a Israel, el meu poble."» (4,42-44)

Salm responsorial

Tan bon punt obriu la mà, Senyor, ens sacieu de bon grat. (Salm 144)

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes

Germans, jo, pres per causa del Senyor, us prego que visqueu com ho demana la vocació que heu rebut, amb tota humilitat i mansuetud, amb paciència, suportant-vos amb amor els uns als altres, no escatimant cap esforç per estrènyer la unitat de l'esperit amb els lligams de la pau. Un sol cos i un sol esperit, com és també una sola l'esperança que neix de la vocació rebuda. Un sol Senyor, una sola fe, un sol baptisme, un sol Déu i Pare de tots, que està per damunt de tot, actua a través de tot i és present en tot. (4,1-6)

Lectura de l'evangeli segons sant Joan

En aquell temps, Jesús se n'anà a l'altra riba del llac de Galilea, el llac de Tiberíades. El seguia molta gent, perquè veien els senyals prodigiosos que feia amb els malalts. Jesús pujà a la muntanya i s'hi assegué amb els deixebles. S'acostava la Pasqua, la festa dels jueus. Jesús alçà els ulls, veié la gentada que anava arribant i preguntà a Felip: «On comprarem pa perquè puguin menjar tots?» Ho preguntava per veure què hi deia Felip. Jesús ja sabia què volia fer. Felip li respongué: «Necessitaríem molts diners per poder donar només un tros de pa a cadascú.» Un dels deixebles, Andreu, el germà de Simó Pere, diu a Jesús: «Aquí hi ha un noi que té cinc pans d'ordi i dos peixos, però, què és això per a tanta gent?» Jesús digué que fessin seure tothom. En aquell in-

dret hi havia molta herba, i s'hi assegueren. Eren uns cinc mil homes. Jesús prengué els pans, digué l'acció de gràcies i els repartí entre tota la gent asseguda. El mateix va fer amb els peixos. I en repartia tant com en volien. Quan tothom quedà satisfet digué als deixebles: «Recolliu el que ha sobrat, que no es faci malbé.» Ho recolliren, i de les sobres d'aquells cinc pans d'ordi ompliren dotze coves. Quan la gent s'adonà del prodigi que Jesús havia fet, començà a dir: «Segur que aquest home és el profeta que havia de venir al món.» Jesús, sabent que anaven a apoderar-se d'ell per fer-lo rei, es retirà tot sol a la muntanya.. (6,1-15)

«Us prego que visqueu com ho demana la vocació que heu rebut, amb tota humilitat i mansuetud, amb paciència, suportant-vos amb amor els uns als altres...»

Jesús ens cura primer des de dintre

Jean Hakolimana, prev.

El relat de la multiplicació és un dels més coneguts, comentats. És meravellós contemplar Jesús alimentant cinc mil homes amb només cinc pans i dos peixos. Tanmateix el miracle s'inicia en els cors dels alimentats. Començant pels apòstols, Jesús els fa viure un procés interior que acaba amb la consciència clara de tenir tot el necessari a favor seu. De l'opinió de falta de recursos per a nodrir tanta gent, acaben reconeixent la tinença de cinc pans i dos peixos. Per a la mentalitat jueva, aquesta suma de set (totalitat per excel·lència) apunta a la consciència que la comunitat està més que proveïda del necessari, gràcies a Déu. A més, aquests recursos no rauen en els líders de la comunitat. Vénen de part d'un noi, aquell que la mentalitat jueva ni tan sols comptava com a persona de ple dret, igual que la dona. Jesús ensenya als seus la humilitat per a adonar-se de la riquesa amb què Déu proveeix la seva comunitat, a través dels més petits i oblidats.

Semblantment, Jesús nodreix la gentada interiorment abans de fer-los tastar el pa material. L'evangelista subratlla que dona l'ordre de fer-los seure. Aquesta no era la postura habitual de la majoria d'ells. Menjar assegut o tombat era propi de la gent benestant. La majoria de la gent senzilla, servint els seus amos, menjava en postura dreta, a punt per al servei. Jesús, doncs, els retorna la dignitat abans d'alimentar-los fisiològicament. Celebrem aquest Jesús que cuida les nostres necessitats, sempre començant pels nostres cors. Aquell que ens ensenya a descobrir en els humils els recursos que Déu suscita allà on menys els esperem.

La imatge

Els signes amb què Jesús anuncia l'Evangelí es relacionen amb necessitats ordinàries dels humans: la guarició del cos o de l'esperit, l'aliment per al sosteniment. La necessitat queda ben subratllada per ser en un lloc distant de cases i botigues.

Demana la col·laboració dels deixebles i de la gent mateixa. I relaciona l'obtenció del resultat amb la pregària i la fe en el Déu que salva.

Multiplicació dels pans i els peixos (s. XI)

Agenda

Lit. hores: Setmana I

30 dilluns

— Sant Pere Crisòleg, bisbe (†451)
— Sant Abdon i Senen, màrtirs (popularment, Sant Nin i Sant Non) (†254)
— Beat Francesc Xavier Ponsa
Jeremies 13,1-11 / Salm Deuteronomi 32,18-19.20.21. / Mateu 13,31-35

31 dimarts

— Sant Ignasi de Loiola, (1491-1556)
Jeremies 14,17-22 / Salm 78 /
Mateu 13,36-43

1 dimecres

— Sant Feliu, màrtir (†304)
— Sant Alfons Maria Ligori, bisbe
Jeremies 15,10.16-21 / Salm 58 /
Mateu 13,44-46

2 dijous

— La Mare de Déu dels Àngels
— Sant Eusebi de Vercel·li, bisbe (†371)
Jeremies 18,1-6 / Salm 145 /
Mateu 13,47-53

3 divendres

— Santa Lídia, verge
— Sant Nicodem (s.I)
Jeremies 26,1-9 / Salm 68 /
Mateu 13,54-58

4 dissabte

— Sant Joan Maria Vianney, (1786-1859)
Jeremies 26,11-16.24 / Salm 68 /
Mateu 14,1-12

5 diumenge XVIII de durant l'any / Cicle B

— La Mare de Déu de les Neus
— Sant Osvald, laic (†642)
Èxode 16,2-4.,12-15 / Salm 77 /
Efesis 4,17.20-24. / Joan 6,24-35

Glossa

Al temps dels melons, s'ha d'evangelitzar?

Romà Casanova, bisbe de Vic

En els meus primers anys de ministeri, un temps d'estiu em va coincidir amb el servei militar, en què feia de sacerdot entre joves com jo, i també en les parròquies. I allà és on vaig sentir aquella dita: «En el temps dels melons, curts els sermons.» Això expressa que en el temps de vacances tot afluixa, també la incidència pastoral, amb menys activitats que les que es fan coincidint amb el curs escolar. Però, ¿podem afluixar també en la tasca pròpia del cristià: viure la santedat, donant testimoni de la nostra fe en Crist? Certament que no; però sí que les maneres i els moments són diferents dels dels temps de la vida quotidiana.

El cristià és sempre i en tot lloc deixeble missioner. Dues realitats inseparables. No podem deixar mai la nostra resposta a la santedat i a la missió. L'evangelització passa, doncs, primer de tot per la lluita per la santedat. Que l'ociositat no ens porti a caure en els paranys de l'enemic, que vol afeblir la nostra identitat i ens vol portar pels viarans del materialisme i els plaers vans i buits. Tenir més temps ens ha d'ajudar a cercar espais i temps per a una lectura profunda i una pregària més reposada. La missa dominical —i tant de bo que fos també la missa diària!— és, a més

d'una necessitat de la nostra fe, una ocasió per a donar testimoni, tant en l'àmbit familiar com dels amics, i per a les parròquies en les quals som.

La dimensió evangelitzadora inherent a tot cristià ens demana cercar aquell moment oportú per a fer arribar el primer anunci a persones que sentim que el Senyor ens encomana, a fi que preparem els camins, perquè ell vol trobar-se més profundament amb elles. Evidentment, primer ha de ser la pregària per ells, però també la paraula anunciadora de l'amor de Déu, que il·lumina la vida de tota persona, sigui quina sigui la seva situació; i, també, aquella invitació a les activitats de primer anunci que hi ha, cada vegada més, en els nostres pobles i ciutats.

Tinguem present, però, que solament serem evangelitzadors si som evangelitzats. Una manera molt bona i ineludible és el contacte amb els qui estan més a prop de Crist: els pobres, els ancians i els malalts. Que no ens manqui el temps per compartir amb ells! Ja que qui no toca les nafres de Crist no podrà experimentar l'alegria del ressuscitat, que el portarà a ser testimoni de Jesús, mort per amor i ressuscitat per a la nostra salvació.

